

Sygn. akt: I C 1005/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Grzegorz Kowolik
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jadwiga Piandel

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2015 r.

sprawy z powództwa R. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko M. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1005/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa R. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniosła w dniu 13 marca 2014 r. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie pozew o zasądzenie od pozwanego M. K. kwoty 715,52 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dat wskazanych w pozwie do dnia zapłaty, a nadto o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że w dniu 4 kwietnia 2008 r. pozwany zawarł umowę z (...) S.A. z siedzibą w W.. Na podstawie tej umowy pozwany powinien uiszczać okresowo z góry opłaty abonamentowe, z czego się nie wywiązał i poprzedni wierzyciel wystawił notę obciążeniową. Natomiast umową przelewu z dnia 19 grudnia 2013 r. R. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nabył od (...) S.A. z siedzibą w W. wierzytelność w stosunku do pozwanego, o czym ten został zawiadomiony.

Nakazem zapłaty z dnia 4 kwietnia 2014 r. tamtejszy Sąd wydał nakaz zapłaty, w którym nakazał pozwanemu zapłatę całej wierzytelności dochodzonej przez stronę powodową.

W dniu 23 kwietnia 2014 r. do tamtejszego Sądu wpłynął sprzeciw pozwanego, który wskazał, że nie zgadza się z roszczeniem, ponieważ zawarł kolejne 2 umowy z (...) S.A. z siedzibą w W. w czasie wymiany dekodeków, które uległy awarii, a rachunki z tytułu tych umów opłacał.

Postanowieniem z dnia 15 maja 2014 r. Sad Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do tutejszego Sądu.

W piśmie w postaci pozwu na urzędowym formularzu, które wpłynęło do Sądu dnia 3 listopada 2014 r., pełnomocnik strony powodowej podtrzymał żądanie pozwu wskazane w elektronicznym postępowaniu upominawczym, a pozwany w sprzecznie, który wpłynął w dniu 29 października 2014 r. podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2015 r., Sąd wezwał pełnomocnika powoda do wskazania w jakiej wielkości została przyznana ulga i z której umowy ona wynikała, a także za jaki okres została pomniejszona przez Cyfrowy P. w terminie 7 dni pod rygorem skutków prawnych z art. 233 § 2 k.p.c., natomiast powód został zobowiązany do przedłożenia dowodów wpłaty rachunków.

W odpowiedzi pełnomocnik powoda zacytował zapis umowy dołączonej do pozwu. Następnie przedłożył notę obciążeniową z dnia 17 maja 2013 r. Natomiast pozwany nie przedłożył dowodów wpłaty.

Postanowieniem z dnia 2 marca 2015 r. Sąd wezwał pełnomocnika strony powodowej do wskazania czy domagał się należności od pozwanego z tytułu umowy z dnia 4 kwietnia 2008 r, czy też z tytułu umowy z dnia 17 lutego 2010 r. albo późniejszej umowy, jeśli tak, to jakiej, pod rygorem przyjęcia, że domaga się roszczenia z umowy z dnia 17 lutego 2010 r.

Pełnomocnik się do tego wezwania nie ustosunkował.

Na rozprawie z dnia 13 maja 2015 r. pozwany oświadczył, że zawarł trzecią umowę z P. Cyfrowym, gdy odbierał trzeci dekodery. Rozwiązał ją rok albo półtora temu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 4 kwietnia 2008 r. pozwany zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. zgodnie z którą miał płacić abonament w wysokości 37,90 za korzystanie z Pakietu Podstawowego (Familijskiego). Zgodnie z § 2 umowy pozwany nabył dekodery za promocyjną cenę 99 zł. Pozwany miał obowiązek utrzymywać aktywny Pakiet Familijski przez okres 24 miesięcy. Zgodnie z § 3 pozwany miał co miesiąc opłacać opłaty abonamentowe z góry. Umowa przewidywała 3 miesięczny okres wypowiedzenia Pakietu Familijskiego przed upływem umowy. W przypadku niewywiązania się z umowy, zgodnie z § 3 P. miał prawo naliczyć karę umowną w kwocie 340 zł. Wedle § 5 umowa została zawarta na okres 24 miesięcy, po czym przekształcała się w umowę na czas nieokreślony.

Dowód:

umowa z dnia 4.04.2008 r., k. 35-36.

Umową zawartą w dniu 17 lutego 2010 r. numer (...) (ręcznie dopisano nr (...)) pozwany zawarł kolejną umowę z (...) S.A. z siedzibą w W.. Ustalono w niej w części A opłatę za Pakiet Familijski w kwocie 37,90 zł brutto za jeden miesiąc. Umowa została zawarta na okres podstawowy 24 miesięcy. Wartość ulgi wskazano na 0 zł. W części B wskazano, że zgodnie z punktem 7 umowy, jeśli pozwany nie wypowiedział umowy na jeden okres rozliczeniowy przed jej końcem, umowa przekształcała się w umowę na okres kolejnych 12 miesięcy. Zgodnie z punktem 14 umowy, w przypadku jednostronnego rozwiązania umowy zawartej na czas określony okresu podstawowego przez abonenta lub Cyfrowy P. z winy abonenta przed upływem okresu podstawowego, abonent był zobowiązany do zapłaty kary umownej w wysokości nie przekraczającej ulgi przyznanej abonentowi w związku z zawarciem umowy na okres podstawowy pomniejszonej o jej proporcjonalną wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania. Wartość ulgi miała być wskazana w części A umowy.

W punkcie 15 wskazano podobny mechanizm kary umownej w przypadku rozwiązania umowy w okresie dodatkowym, z tym że ulga w tym przypadku wynosiła różnicę pomiędzy wysokością świadczenia, jaką abonent płacił w związku z zawarciem umowy na czas określony, a wysokości świadczenia, jaką musiałby zapłacić w przypadku zawarcia umowy na czas nieokreślony.

Zgodnie z punktem 16 niniejsza umowa zastępowała wszelkie wcześniejsze umowy zawarte między stronami.

Pozwany odebrał wraz z umową dekoder w cenie promocyjnej 38 zł.

Dowód:

umowa z dnia 17.02.2010 r., k. 37-38.

Dnia 17 maja 2013 r. (...) S.A. z siedzibą w W. wystawił notę obciążeniową tytułem kary umownej z tytułu rozwiązania umowy w okresie podstawowym (ID: (...)) na kwotę 445,82 zł.

Dowód:

nota obciążeniowa, k. 72.

Umową z dnia 19 grudnia 2013 r. (...) S.A. z siedzibą w W. zbył na rzecz R. Niestandardyzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. wierzytelność wynikające z umowy z dnia 4 kwietnia 2008 r. w stosunku do pozwanego z tytułu powyższej noty obciążeniowej z terminem płatności 7 czerwca 2013 r. oraz 15 wierzytelności z tytułu M. S., Pakiet EX HD, Pakiet SP HD po 0,10 zł, a nadto wierzytelności na kwotę 9,50 zł z tytułu M. S., kwotę 39,90 zł z tytułu Pakiet D HD, kwotę 19,50 zł, z tytułu Pakiet EX HD oraz kwotę 19,50 zł z tytułu Pakiet SP HD płatne do dnia 4 sierpnia 2012 r., wierzytelności na kwotę 10 zł z tytułu M. S., kwotę 39,90 zł z tytułu Pakiet D HD, kwotę 20 zł, z tytułu Pakiet EX HD oraz kwotę 20 zł z tytułu Pakiet SP HD płatne do dnia 4 września 2012 r., wierzytelności na kwotę 10 zł z tytułu M. S., kwotę 39,90 zł z tytułu Pakiet D HD, kwotę 20 zł, z tytułu Pakiet EX HD oraz kwotę 20 zł z tytułu Pakiet SP HD płatne do dnia 4 października 2012 r. Łącznie suma zbytych wierzytelności wynosiła 715,52 zł.

Pismem z dnia 3 stycznia 2014 r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 715,52 zł wraz z należnymi odsetkami.

Dowód:

zawiadomienie o cesji, k. 33,

zawiadomienie o cesji, k. 34.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na oddalenie w całości.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach z dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, a które nie były kwestionowane przez stronę pozwaną. W tym miejscu należy zauważyć, że strona powodowa, mimo wezwania Sądu, nie wskazała w jakiej wysokości była przyznana ulga, nie wskazała również z tytułu jakiej umowy domaga się zapłaty wierzytelności, bowiem w pozwie wskazała umowę z 2008 r., a do pozwu dołączyła również umowę z 2010 r.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie są zapisy ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. prawo telekomunikacyjne w brzmieniu obowiązującym na datę zawarcia drugiej umowy, czy na dzień 17 lutego 2010 r.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 wyżej wskazanej ustawy świadczenie usług telekomunikacyjnych odbywa się na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Wedle ustępu 2 wyżej wskazanego artykułu umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawiera się w formie pisemnej. Wymóg formy pisemnej nie dotyczy umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawieranej przez dokonanie czynności faktycznych obejmujących w szczególności umowy o świadczenie usług telefonicznych za pomocą aparatu publicznego lub przez wybranie numeru dostępu do sieci dostawcy usług.

Umowa o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, z zastrzeżeniem ust. 5, powinna określać w szczególności:

- 1) strony umowy, w tym nazwę (firmę), adres i siedzibę dostawcy usług;
- 2) rodzaj świadczonych usług;
- 3) termin oczekiwania na przyłączenie do sieci lub termin rozpoczęcia świadczenia usług;
- 4) okres, na jaki została zawarta umowa;
- 5) pakiet taryfowy, jeżeli na świadczone usługi obowiązują różne pakiety taryfowe;
- 6) sposób składania zamówień na pakiety taryfowe oraz dodatkowe opcje usługi;
- 7) okres rozliczeniowy;
- 8) tryb i warunki dokonywania zmian umowy oraz warunki jej przedłużenia;
- 9) zakres świadczonych publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, ze wskazaniem elementów składających się na opłatę abonamentową;
- 10) dane dotyczące jakości usług;
- 11) zakres obsługi serwisowej;
- 12) sposób i termin rozwiązania umowy;
- 13) zakres odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, wysokość odszkodowania oraz zasady i terminy jego wypłaty;
- 14) zasady, tryb i terminy składania oraz rozpatrywania reklamacji;
- 15) informację o polubownych sposobach rozwiązywania sporów;
- 16) sposób uzyskania informacji o aktualnym cenniku usług oraz kosztach usług serwisowych.

Zgodnie z przepisem art. 57 ust. 6 wyżej wskazanej ustawy, w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, wysokość roszczenia z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta nie może przekroczyć wartości ulgi przyznanej abonentowi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres od dnia zawarcia umowy do dnia jej rozwiązania.

W niniejszej sprawie wątpliwości Sądu wzbudził fakt, iż w zawiadomieniu o przelewie oraz w pozwie wskazano, że roszczenie, którego dochodzi strona powodowa wynika z umowy z dnia 4 kwietnia 2008 r., jednak zgodnie z zapisem punktu 16 umowy z dnia 17 kwietnia 2010 r., ta druga umowa zastąpiła umowę z dnia 4 kwietnia 2008 r. W obu umowach wysokość opłaty abonamentowej wynosiła 37,90 zł, a pozwany miał płacić za Pakiet Podstawowy (Familijny). Tymczasem z dołączonego zawiadomienia o przelewie jako tytuł opłaty abonamentowej wskazano M. S. z kwotą 10 zł, Pakiet D HD z kwotą 39,90, Pakiet EX HD z kwotą 20 zł oraz Pakiet SP HD z kwotą 20 zł. Co więcej w umowie z 2008 r. i w umowie z dnia 2010 r. nie wskazano, aby pozwanemu została przyznana jakakolwiek ulga.

Aby ustalić wysokość noty obciążeniowej, Sąd musiał znać wysokość udzielonej ulgi i okres na jaki została zawarta podstawowa umowa, a strona powodowa nie wskazała jaka była wysokość ulgi i za jaki okres została udzielona, nie

wskazała kiedy umowa została wypowiedziana i dlaczego. Poza tym na nocie obciążeniowej wskazano inny numer umowy niż widnieje w umowach z 2008 r. i 2010 r.

Sąd uznał za prawdziwe twierdzenia pozwanego, którym strona powodowa nie zaprzeczyła, że zawarł on trzecią umowę z Cyfrowym P. na skutek kolejnej awarii dekodera. Wskazują na to tytuły płatności z racji innych pakietów oraz daty wymagalności opłat. Jednakże strona powodowa nie przedłożyła tej trzeciej umowy z jej warunkami, ani nie wykazała, że nabyła wierzytelności inne niż z umowy z dnia 4 kwietnia 2008 r., a z tej umowy nie mogły istnieć wierzytelności wskazane w zestawie z dnia 3 stycznia 2014 r. Poza tym strona powodowa nie przedłożyła samej umowy przelewu z załącznikami, która mogłaby wskazać, jakie wierzytelności nabyła strona powodowa od Cyfrowego P.. Sąd miał również na względzie, że niniejsze postępowanie toczyło się w postępowaniu uproszczonym, a w nim zgodnie z przepisem art. 505⁴ § 1 zmiana powództwa jest niedopuszczalna, więc nawet przedłożenie przez stronę powodową trzeciej umowy byłoby niedopuszczalne, bo stanowiłoby zmianę podstawy faktycznej żądania.

Wobec powyższego Sąd uznał, że strona powodowa nie wykazała, że (...) S.A. z siedzibą w W. posiadał dochodzona pozwem wierzytelność w stosunku do pozwanego z tytułu umowy z 2008 r. albo 2010 r. i powództwo oddalił w całości.

Ponieważ pozwany nie poniósł żadnych kosztów postępowania, a wygrał postępowanie w całości, Sąd odstąpił od wydania orzeczenia o kosztach postępowania.